

Ένα γιγαντιαίο άλμα για την ανθρωπότητα (Διονύσης Π. Σιμόπουλος, Επίτιμος Δ/ντής του Πλανηταρίου του Ιδρύματος Ευγενίδου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πριν από 47 ακριβώς χρόνια, στις 20 Ιουλίου 1969, οι αστροναύτες του “Απόλλωνα 11” έγιναν οι πρώτοι άνθρωποι που περπάτησαν στην επιφάνεια του γειτονικού μας δορυφόρου, τη Σελήνη. Τα επόμενα τρία χρόνια, από το 1969 ως το 1972, ολόκληρη η ανθρωπότητα παρακολούθησε από τις οθόνες των τηλεοράσεων την μεγαλύτερη εξερεύνηση στην ανθρώπινη ιστορία. Με την βοήθεια εκατοντάδων χιλιάδων επιστημόνων, μηχανικών, και τεχνικών, 27 συνολικά αστροναύτες περιφέρθηκαν γύρω από τον φυσικό δορυφόρο της Γης, ενώ 12 απ’ αυτούς περπάτησαν και εξερεύνησαν 6 διαφορετικές περιοχές της επιφάνειας της Σελήνης

Η “Ιστορία Δύο Πόλεων” είναι αναμφισβήτητα ένα από τα καλύτερα έργα της

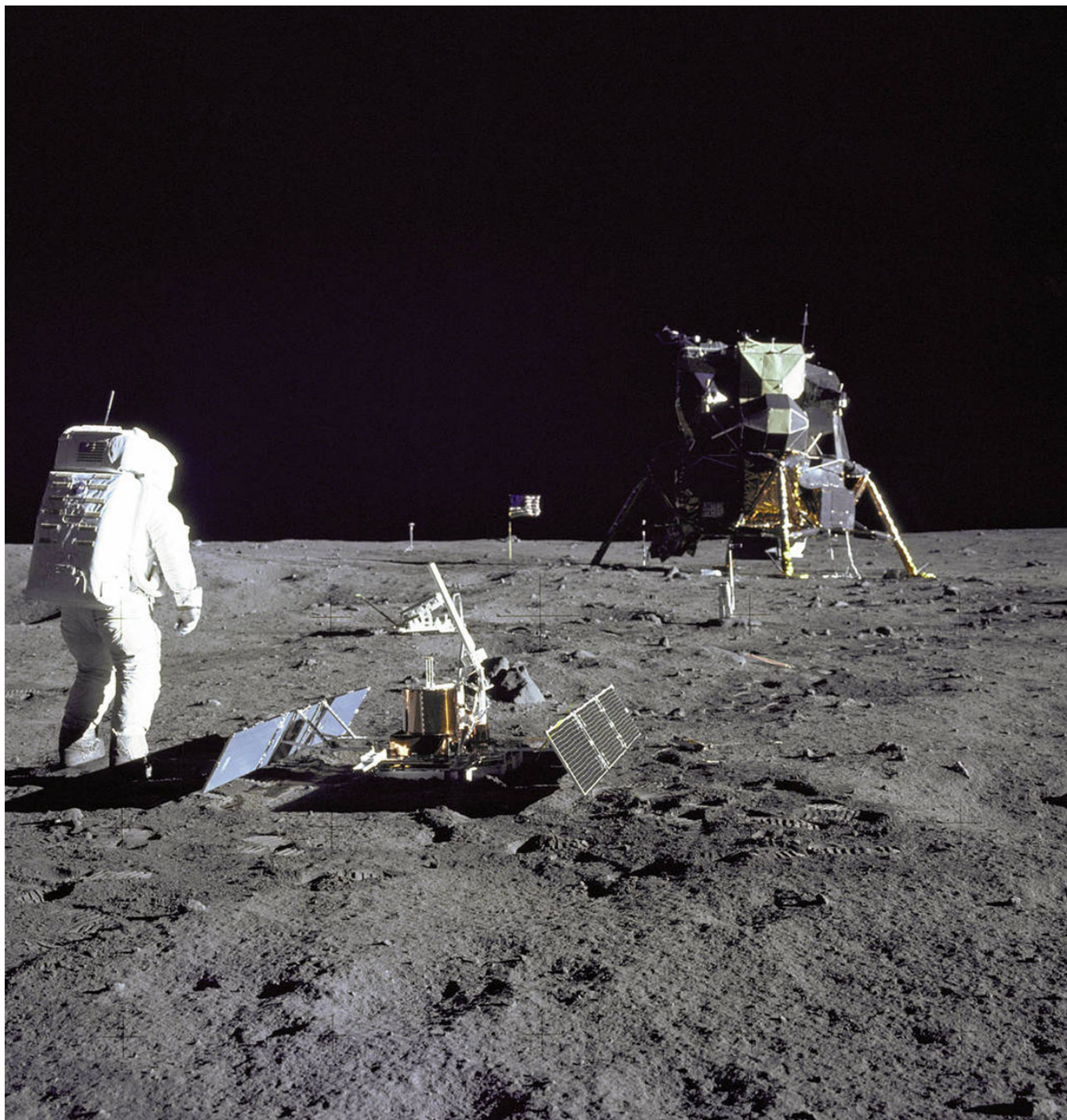
παγκόσμιας λογοτεχνίας. Ο συγγραφέας του Κάρολος Ντίκενς αρχίζει το κλασσικό του αυτό έργο με δύο απλές φράσεις: “Ήταν η καλύτερη των εποχών. Ήταν η χειρότερη των εποχών”. Και είναι δύο φράσεις που αρμόζουν απόλυτα στη δεκαετία του ’60. Στη δεκαετία που είδε την κλιμάκωση ενός πολύνεκρου πολέμου στις ζούγκλες του Βιετνάμ, και την πραγματοποίηση των ονείρων της ανθρωπότητας να περπατήσει στην επιφάνεια ενός άλλου κόσμου.

Στις 16 Ιουλίου 1969 ο πύραυλος “Κρόνος 5” ξεκινούσε για την Σελήνη με το διαστημόπλοιο “Απόλλων 11” και τους τρεις αστροναύτες Νήλ Αρμστρονγκ, Έντουϊν Όλντριν και Μάϊκλ Κόλλινς. Τρεις ημέρες αργότερα η σεληνάκατος “Αετός” έπεφτε προς το άγνωστο, μεταφέροντας μαζί της τους αστροναύτες Άρμστρονγκ και Όλντριν. Το σημείο της πρώτης προσσελήνωσης ήταν ένας βραχώδης τόπος. Σύμφωνα μάλιστα με την περιγραφή των αστροναυτών, η “Βάση της Ηρεμίας” ήταν ένα μέρος που δύσκολα θα το είχαν διαλέξει, αν το είχαν παρατηρήσει πιο επισταμένα. Ευτυχώς όμως η σεληνάκατος προσεδάφιστηκε με μια μικρή μόνο κλίση που άνετα θα επέτρεπε την αποσελήνωση. Έτσι καθώς η ανθρωπότητα κρατούσε την αναπνοή της οι ζωντανές εικόνες εκπέμπονταν από την Σελήνη δείχνοντας τον πρώτο άνθρωπο που ήταν έτοιμος να κατέβει και να περπατήσει πάνω στο παράξενο έδαφος του δορυφόρου μας.

PRIME CREW OF FIFTH MANNED APOLLO MISSION
NEIL A. ARMSTRONG MICHAEL COLLINS EDWIN E. ALDRIN, JR.

Στην Ουάσιγκτον τα ρολόγια έδειχναν 4 λεπτά πριν από τις 11 το βράδυ της 20ής Ιουλίου και στην Αθήνα σχεδόν 5:00 το πρωί της άλλης ημέρας. Αλλά παντού, σχεδόν σε ολόκληρο τον πλανήτη μας, ό,τι ώρα κι αν ήταν, ο κόσμος ήταν κολλημένος στις τηλεοράσεις ή τα ραδιόφωνα που περιέγραφαν την πρώτη κάθοδο του ανθρώπου στην επιφάνεια της Σελήνης. Εκείνο το βράδυ της 20ής Ιουλίου 1969, πάνω στη σκονισμένη επιφάνεια της Σελήνης, αποτυπώθηκε για πρώτη φορά ένα ανθρώπινο χνάρι που έγινε το σύμβολο “ενός τεράστιου άλματος για την ανθρωπότητα”, πέντε μήνες νωρίτερα από τον στόχο που είχε θέσει ο Κέννεντυ πριν από 8 χρόνια.

Μετά τα πρώτα βήματα του Νιλ Άρμστρονγκ πάνω στην επιφάνεια ενός άλλου κόσμου ακολούθησε σε λίγο και ο Έντουιν Ώλντριν. Για κάθε ενδεχόμενο ο Άρμστρονγκ μάζεψε πρώτα απ' όλα μερικά σεληνιακά δείγματα από την επιφάνεια. Όλα όμως πήγανε όπως είχαν προγραμματιστεί, αν και για τους αστροναύτες δεν υπήρχε καιρός για χάσιμο. Έπρεπε να δουλέψουν γρήγορα αφού δεν είχαν παρά 2,5 μόνο ώρες στη διάθεσή τους για ανίχνευση του σεληνιακού εδάφους, την εκτέλεση πειραμάτων, την τοποθέτηση οργάνων μελέτης και την συλλογή σεληνιακών πετρωμάτων για μεταφορά και μελέτη στη Γη.

Στη Σελήνη, φυσικά, δεν υπάρχει ατμόσφαιρα που να φιλτράρει την ακτινοβολία και να απορροφάει τις υπεριώδεις και άλλες ακτινοβολίες που εκπέμπει ο Ήλιος. Ούτε ωκεανοί που να απορροφούν την θερμότητα και να διατηρούν τη θερμοκρασία σε μέτρια επίπεδα όπως στη Γή. Ούτε άνεμοι και ρεύματα που να τη διαμοιράζουν ομοιόμορφα. Παρ' όλα αυτά οι αστροναύτες μπόρεσαν να εκτελέσουν άψογα τις προκαθορισμένες τους ασχολίες. Μετά από 21 ώρες και 36 λεπτά, η σεληνάκατος "Αετός" ξεκίνησε να συναντήσει το διαστημόπλοιο της επιστροφής.

Καθώς η σεληνάκατος του "Απόλλωνα 11" επέστρεφε με ασφάλεια στη Σεληνιακή της τροχιά, η NASA γνώριζε ότι ένα ανταγωνιστικό διαστημόπλοιο είχε ένα άδοξο τέλος. Μία αυτόματη Σοβιετική διαστημοσυσκευή είχε ήδη καταστραφεί στη Σεληνιακή επιφάνεια καθώς οι αστροναύτες του Απόλλωνα 11 προσεδάφίζονταν ομαλά πάνω της. Ακολούθησαν κι άλλες αποστολές, ενώ λίγοι μόνο γνώριζαν ότι και οι Σοβιετικοί προσπαθούσαν να κάνουν το ίδιο. Φυσικά τα σεληνιακά σχέδια της Σοβιετικής Ένωσης δεν έγιναν γνωστά παρά δεκαετίες αργότερα και μετά την κατάρρευση του Σοβιετικού καθεστώτος.